

se rettere, end at det Maal, vi Alle tilfugte, vil paa langt fyldigere Maade kunne naas ad denne Vej end ad den, som er anvist i Vndringsforslag under Nr. 1. — Med Hensyn til Vndringsforslaget under Nr. 2 skal jeg bemærke, at jeg har ikke under Forhandlingerne i Udvalget været istand til at fatte, at det ved Bearbejdelsen af et Lovforslag, der tilfugter at værne mod de Farer, der kunne opstaa af Skibes Mangel paa Sødygtighed eller af Mangler ved deres Udrustning, kan være rigtigt at lade Farerne bestaa paa den ene Side, men søge at hævde dem paa den anden Side. Jeg tror, at indenfor de almindelige Grænsinger, ogsaa saavidt jeg har havt Leilighed til at gjøre dem, vil man have flere Vidnesbyrd om, at Skibe ere forgaade paa Grund af Mangler ved Udrustningen, Belastningen og i det Hele Mangler ved det, der omhandles i § 2 og i det andet Affnit af Loven, end i selve Skibets Tilstand. Navnlig ere Mangler ved Bestuvning jo en af de Aarsager til Søulykker, som meget ofte paa en stensynlig Maade give sig tilkjennde. Naar vi f. Ex. ville tage den sidste Vinter og kaste Blikket paa de Strandinge, som ere forefaldne, og de saa Tilfælde, hvor der er paaviselige Aarsager, har man kunnet paapege aldeles bestemt, at Aarsagen til flere af disse Strandinge har ligget i Bestuvningen. Enhver, der har havt Leilighed til at iagttage et stort Antal Strandinge, vil se — ihvorvel det i de fleste Tilfælde er vanskeligt at paavise Grunden til Strandingerne, ofte ligger det i Navigationsfeil, i Veir og Vind, Forhold, som det ikke er saa let bagefter at komme til nogen klar Kundskab om — at i de saa Tilfælde, hvor der bestemt kan paavises Aarsagerne til Strandingen, har Grunden tidt ligget i Feil ved Bestuvningen og Belastningen og naturligvis ogsaa ved Bemanningen. Naar nu altsaa dette maa siges at være givet, at Aarsagerne til Søulykker fuldt saa bestemt kunne søges i de Mangler, som omhandles i § 2 og i Lovforslagets 2det Affnit, kan jeg ikke erkjende det for rigtigt, at vi vedtage en Lov, som især skal have til Formaal at sikke mod saadanne Ulykker, og den til samme Tid kun dækker fra den ene Side, men ikke fra den anden. Naar man henviser til en Søfartslov, skal jeg bemærke, at for det Første er det dog ubestemt, naar en saadan Lov vil udkomme, og dernæst kan jeg ikke finde det saa ganske korrekt, at det Formaal, som ved dette Lovforslag søges naaet, skal behandles i to forskellige Love og søges opnaaet derved, ligesom jeg — uden at jeg tør driste mig til at udtale nogen bestemt Mening i saa Henseende — dog har Indtryk af, at en Søfartslov mere vil have Indflydelse paa Tilfælde og Straf end paa at forebygge, medens derimod denne Lovs hele Tendents netop er forebyggende Forholdsregler mod Søulykker. Gaar et Skib under med Mand og Mus, er der virkelig Lidet at

gjøre med Hensyn til Ansvar og Straf for Skibsføreren eller Andre, der have havt dermed at gjøre; derimod er den praktiske Vej at gaa i denne Sag jo dog ganske utvivlsomt den, saavidt det overhovedet er muligt, at forhindre, at saadanne Ulykker indtræffe. Af den Grund har jeg ikke kunnet være med til at stille dette Forslag og maa ogsaa opfordre de Medlemmer, som have nogen Interesse for, at Loven udkommer, til at stemme imod dette saavel som mod de øvrige Vndringsforslag, som slutte sig dertil og ere begrundede deri.

Minestad: Naar jeg har tilladt mig at begjære delt Afstemning over det Vndringsforslag, som er stillet af Udvalgets Flertal under Nr. 2, er det ikke, fordi jeg vil tiltræde nogen Del deraf eller kunde ønske nogen Del deraf vedtagen, men fordi jeg har ment, at der ikke var nogen nødvendig Forbindelse mellem disse to Dele af Vndringsforslaget under Nr. 2, og jeg maatte nære den Formening, at der ialtfald talte noget mere for den første Del af dette Forslag, den, som gaar ud paa en Indskrænkning af Skibsinspektørernes Tilsyn, end for den anden Del deraf, som gaar ud paa, at Lovforslagets 2det Affnit udgaar. Jeg er som sagt ikke enig i nogen Del af dette Forslag, men jeg kan, hvad den første Del angaar, i alt Væsentligt henholde mig til, hvad der er udtalt af den høitærede Minister og den ærede sidste Aler. Det er ogsaa forekommet mig, at de Betragtninger, som ere gjorte gjældende, fra den anden Side, ikke ere aldeles afgjørende. Den Omstændighed, at Skibsinspektørernes Tilsyn paa dette Punkt ganske vist ikke vil blive særdeles virksomt, ikke meget indgaaende, ikke meget effektivt, kan ikke afgive nogen afgjørende Grund til at udelukke dem fra at føre et saadant Tilsyn. Det forekommer mig, at den Bemærkning, som den ærede Ordfører selv gjorde ved en tidligere Behandling af denne Sag, nemlig at Skibsinspektørinstitutionen især skulde virke ved sin Tilværelse, i en ganske fortrinlig Grad netop er træffende med Hensyn til den Del af dens Virksomhed, som skulde angaa Belastningsforholdene. Medens Skibsinspektørerne med Hensyn til selve Skibene jo ganske vist efterhaanden ville kunne vinde et saadant indgaaende Kjenndskab til de enkelte Skibe, at deres Tilsyn i saa Henseende kan have fuld effektiv Betydning, saa vil det med Hensyn til Belastningen ganske vist ikke kunne være anderledes, end at Institutionens Tilværelse, Hensynet til, at de Paagjældende i de enkelte Tilfælde kunne stride ind, maa være det, som afgiver Garantien. Det forekommer mig, at der altid maa ligge nogen Garanti deri, og, som den høitærede Minister bemærkede, det vil vist være saaledes, at der ogsaa i den Henseende efterhaanden vil kunne udvikle sig hos Skibsinspektørerne et nærmere Kjenndskab til, paa hvilke Punkter de især skulle rette deres Op-